

Бруно Бюргелъ

СВѢТЪТЪ БЕЗЪ СЛЪНЦЕ.

Единъ день хората се бѣха [нѣщо разсърдили на свѣта и на себе си, дори и на Бога, и проявиха голѣмо недоволство. „Това е страшна мжка“, казваха тѣ. „Животътъ ни минава повече въ трудъ и работа, а по-малко въ удоволствия. Трѣбва да бжде обратно. И затова ние напускаме сегашния животъ и се отдаваме само на удоволствия“.

Напуснаха всѣкаква работа и казаха: „отъ сега само ще празнуваме и ще се веселимъ!“ Всички колела спрѣха и всички фабрични кумини престанаха да димятъ. Започнатитѣ постройки останаха недоизкарани: голѣми кжщи, храмове и фабрики стърчеха къмъ небето безъ дюшемета и врати, безъ прозорци и недоизмазани. Шивачътъ вече не пипваше игла, общарътъ не набиваше клечки на подметкитѣ и остави чука и шилото; търговцитѣ затвориха магазинитѣ, рудничаритѣ не слизаха вече подъ земята, никой рибаръ не хвърляше вече мрежа да лови риба. Най-много се радваха овцитѣ, воловетѣ и телетата: весело блѣха и мучаха, защото никой вече не иска да ги коли и да имъ дере кожата.

Двамата селяни Дойчо и Ганю, и тѣхниятъ другаръ Иванъ Овчарътъ, отидоха заедно въ кръч-